

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **E. S.**

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-140590-4/SO-2017

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 1. 2018, č. j.: MV-140590-4/SO-2017, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2017, č. j.: OAM-14997-16/TP-2016, kterým bylo

zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podané dne 20. 9. 2016. Žalobkyně v podané žalobě současně navrhla, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek a uvedla důvody tohoto návrhu (bod III. žaloby). K napadenému rozhodnutí žalobkyně namítala, že byla nesprávným a konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikovaná právní ustanovení, žalovaná Komise nepostupovala podle § 89 odst. 2 správního řádu, toliko aprobovala prvoinstanční rozhodnutí a bagatelizovala důvodnost odvolacích námitek, se kterými se většinou vypořádala velmi stručně. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně konstatovala, že její žádost byla zamítnuta proto, že neměla být oprávněna podle § 69 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“) k podání předmětné žádosti. Žalobkyně má však za to, že zákonem stanovené podmínky splňuje, a to s přihlédnutím k řízení, které je u Městského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 10A 200/2003, v jehož rámci byl žalobě přiznán odkladný účinek, když žaloba v této věci směřovala proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně. Na základě tohoto vedeného řízení pak žalobkyně podala žádost o udělení trvalého pobytu. Odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1260/07 ze dne 30. 9. 2008, v němž se Ústavní soud vyjadřuje k otázce přiznání odkladného účinku správní žalobě se závěrem, že: *„Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována“*. V závěru o tom, že odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována je nutno dovodit, že výklad žalovaného správního orgánu je nesprávný. Žalobkyně dále namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Má za to, že správní orgány byly povinny přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do života žalobkyně zkoumat, a to podle § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že z ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu vyplývá, že rozhodnutí musí být přiměřené, aby odpovídalo skutkovým okolnostem případu, musí být v souladu se zákonem, ale s mezinárodními smlouvami. Poukázala na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež deklaruje právo na rodinný a soukromý život a na Úmluvu o právech dítěte. Žalovaná se v tomto směru omezila pouze na citaci rozhodnutí Ústavního soudu, které nijak nevztáhla na konkrétní případ žalobkyně. Dále poukázala na § 3 správního řádu a namítala, že správní orgán se minimálně měl pokusit o to, aby žalobkyni vyslechl k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo se k této problematice vyjádřil. Žalobkyně dále uvedla, že žalované je jistě známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu a lhůt, ve kterých je rozhodováno. Žalobkyně je zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu nucena vycestovat do země původu a je pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což představuje zásadní dopad do života žalobkyně. Navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých se jako odvolací orgán podrobně vyjádřil k námitkám žalobkyně. Navrhla zamítnutí podané žaloby.
3. Součástí spisového materiálu je dopis otce žalobkyně, ve které žádá o pomoc pro svoji dceru s poukazem na obtížnou situaci v zemi původu. Současně přiložil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2010, kterým bylo rozhodnuto tak, že vydání otce žalobkyně k trestnímu stíhání do Ázerbajdžánu je nepřípustné.

4. Při jednání u Městského soudu v Praze zástupkyně žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že nebyla posouzena otázka zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a osobního života žalobkyně podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Poukázala na to, že žalobkyně pobývá na území České republiky od školní docházky, na území České republiky žije celá rodina. Mladší bratr žalobkyně má i české státní občanství. Má za to, že minimálně podle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod měl být dopad na rodinný a soukromý život žalobkyně posuzován, a to s přihlédnutím k individualitě daného případu. Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uplatnila právo na náhradu nákladů řízení. Zástupce žalovaného odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné. Komise se vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Zdůraznil, že žádost o trvalý pobyt podala žalobkyně v době, kdy platil odkladný účinek žaloby, která byla žalobkyní podána ve věci předcházející vydání napadeného rozhodnutí a to ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S otázkou oprávněnosti a přípustnosti žaloby v takových případech se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku pod č. j. 7 Azs 46/2017-28, který je citován i v napadeném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i v takovýchto případech je rozhodnutí pravomocné a správné do té doby, než dojde k jeho zrušení předepsaným způsobem. Neplatí zde fikce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. S námitkou přiměřenosti zásahu se žalovaný vypořádal na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je svou povahou procesní, nebyly podmínky pro podání žádosti, proto nebylo ani věcně posuzováno, zda žalobkyně splňuje podmínky pro vyhovění žádosti. Nebyly tedy ani důvody pro to, aby se správní orgány zabývaly aplikací ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Obsah spisového materiálu

5. Z obsahu spisového materiálu je patrné, že dne 20. 9. 2016 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu s odkazem na to, že pobývá na území České republiky nepřetržitě pět let. O této žádosti bylo rozhodnuto Ministerstvem vnitra rozhodnutím ze dne 16. 8. 2017, č. j.: OAM-14997-16/TP-2016 tak, že řízení se podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavuje s odůvodněním, že k podání žádosti k ministerstvu nebyla žalobkyně oprávněna podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců s tím, že jde o žádost, která byla podána podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
6. Proti tomuto usnesení žalobkyně podala odvolání, ve kterém namítala v zásadě shodně jako v následně podané žalobě. O tomto odvolání rozhodla Komise pro rozhodování ve věcech o pobytu cizinců žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j.: MV-140590-4/SO-2017 tak, že odvolání se zamítá a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 16. 8. 2017 se potvrzuje. K odůvodnění žalovaný konstatoval dosavadní průběh řízení, citoval relevantní právní ustanovení zákona o pobytu cizinců a soudního řádu správního. Poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1260/07, ve kterém se Ústavní soud vyjádřil k odkladnému účinku žaloby a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 7 Azs 46/2017-28 s tím, že v případě, kdy je podána další žádost o povolení k pobytu v době, kdy je žalobě, která byla podána ke správnímu soudu, přiznán odkladný účinek, nejde o prodloužení pobytového statusu, neboť rozhodnutí ve věci, proti němuž je podána

žaloba, je i nadále pravomocné. To znamená, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců. K námitce posouzení přiměřenosti zásahu napadeného usnesení do jejího života podle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný správní orgán uvedl, že uvedené ustanovení se váže k věcnému projednání žádosti, ke kterému v případě žalobkyně nedošlo, neboť řízení bylo zastaveno. Tvzení o dětech žijících na území České republiky považoval žalovaný správní orgán za irelevantní, neboť takové zjištění není v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženo a ani ve správním spise není k takovému zjištění žádný podklad.

7. Ze spisového materiálu vyplývá i průběh přecházejícího řízení, a to řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt – účel rodinný – do 6. 4. 2012. Dne 21. 3. 2012 žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o této žádosti bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 9. 7. 2012 zastaveno, protože žalobkyně nepředložila zákonem předepsané doklady, konkrétně nepředložila doklad o cestovním zdravotním pojištění a doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Odvolání, které žalobkyně proti tomuto usnesení podala, bylo zamítnuto rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 8. 2013, téhož dne nabylo právní moci. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně k Městskému soudu v Praze žalobu, která byla vedena pod sp. zn. 10A 200/2013. Městský soud v Praze uvedené věci přiznal žalobě odkladný účinek, který trval do 7. 6. 2017, kdy byla žaloba zamítnuta.

Posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu vyplývá, že řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno s odkazem na § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území České republiky žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na skutečnost, že na území České republiky pobývá nepřetržitě po dobu pěti let. Není tedy pochyb o tom, že žádost byla podána podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
10. Podle § 69 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě pět let a v době podání žádosti pobývá na území na povolení k dlouhodobému pobytu.*
11. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že uvedenou podmínku podle § 69 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců splňovala, neboť v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu platil soudem přiznaný odkladný účinek žalobě, kterou žalobkyně podala v rámci řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu, jež byla vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10A 200/2013. Tento právní názor soud nesdílí.

12. Pro závěr o tom, že cizinec je oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, tedy k Ministerstvu vnitra, musí být splněna zákonem stanovená podmínka, podle níž musí cizinec pobývat na území České republiky na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu. Jak vyplynulo z obsahu spisového materiálu, žalobkyně měla dlouhodobý pobyt povolen do 6. 4. 2012, řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podala dne 21. 3. 2012, bylo zastaveno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 8. 2013, které nabylo téhož dne právní moci. Je tedy zřejmé, že povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo. To znamená, že v době podání žádosti vydání povolení k trvalému pobytu, kterou podala žalobkyně dne 20. 9. 2016, nedisponovala žalobkyně platným pravomocným povolením k dlouhodobému pobytu. Nesplňovala tedy podmínku uvedenou v ustanovení § 69 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to podmínku pobytu na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu.
13. Na uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že žalobě, kterou žalobkyně podala v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8.10.2013 č.j. 10A 200/2013-29 přiznán odkladný účinek, který v době, kdy žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu (dne 20. 9. 2016) dosud platil, a to do doby, než bylo soudem v uvedené věci rozhodnuto o podané žalobě (rozsudek ze dne 7. 6. 2017, právní moc 9.6.2017). Přiznání odkladného účinku neznamená, že rozhodnutí ve vztahu, k němuž je odkladný účinek přiznán, neexistuje a není pravomocné. Důsledkem přiznání odkladného účinku je pouze to, že po dobu platnosti rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je rozhodnutí nevykonatelné.
14. Ve vztahu k žalobkyni to znamená, že po tuto dobu fakticky mohla pobývat na území České republiky. Neznamená to však, že by došlo k fikci platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do doby, než soud o žalobě rozhodl, resp. že by nastala situace, že žalobkyně pobývá na území na základě povolení k pobytu.
15. K odkladnému účinku žaloby se vyjádřil Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1260/07, který zdůraznil, že odklad vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu lze označit za jeho sistaci, a zůstává pravomocným, uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají pro zatím zachována. Interpretaci žalobkyně o tom, že v důsledku závěru o tom, že „odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována“ nastala situace, jakoby povolení k dlouhodobému pobytu platilo do doby, než o podané žalobě rozhodne soud, městský soud nesdílí. „Zachováním oprávnění“ se rozumí oprávnění žalobkyně fakticky pobývat na území České republiky do doby, než je soudem o žalobě rozhodnuto.
16. Poukázat lze na právní názor, který vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j.: 7 Azs 46/2017 – 28, jehož podstatnou pasáž cituje žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí uvedl, že: *„Smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak byla nucena opustit území České republiky, protože žaloba může být důvodná. Následkem přiznání odkladného účinku není prodloužení*

pobytového statusu stěžovatelky, neboť rozhodnutí zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s Krajským soudem dospěl k závěru, že ke dni podání žádosti o trvalý pobyt stěžovatelka nepobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neboť její žádost o jeho prodloužení byla pravomocně zamítnuta. Ministerstvo proto nepochybně, když správní řízení o její žádosti ze dne o povolení k trvalému pobytu zastavil podle § 169 odst. 8 písmeno c) zákona o pobytu cizinců“.

17. Z obou výše uvedených rozhodnutí je patrné, že ani Ústavní soud ani Nejvyšší správní soud nesdílí právní názor žalobkyně o tom, že v důsledku rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě, kterou podala proti rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, znamená, že na ni lze hledět jako na osobu, která povolením k dlouhodobému pobytu disponuje a tedy pobývá na území na základě povolení, a to do doby, že soud o žalobě rozhodne. Z výše uvedených důvodů soud proto námitku neshledal důvodnou.
18. Žalobkyně dále v podané žalobě namítala, že nebyla posouzena otázka přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do osobního a soukromého života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Také zde lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j.: 6 Azs 226/2015-27 (rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „§ 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadu zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců“. V rozsudku ze dne 4. 1. 2007, č. j.: 9 Azs 288/2016-30 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že zkoumat otázku zásahu do osobního a rodinného života přichází v úvahu u meritorního – věcného – rozhodnutí, kdy správní orgán přímo hodnotí splnění podmínek pro pobyt na území. Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Tato povinnost se podle konstantní judikatury správních soudů nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28).
19. V daném případě je zřejmé, že k meritornímu posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně nedošlo, řízení bylo zastaveno pro nepřípustnost podání žádosti. Jestliže správní orgány věcně neposuzovali důvodnost či nedůvodnost žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nebylo jejich povinností zabývat se otázkou zásahu do osobního a rodinného života žalobkyně.
20. Vzhledem k tomu, že byly naplněny důvody pro zastavení řízení, není správní orgán o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Za této situace správnímu orgánu nevznikl prostor pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ke shodnému závěru dospěl nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18.9.2018, č.j. 8 Azs 163/2018 – 50. Pokud se tedy ministerstvo otázkou dopadů svého rozhodnutí do poměrů žalobkyně nezabývalo, byl jeho postup zcela legitimní. Obdobně to platí o aplikaci článku 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. Pokud žalobkyně poukazuje na Úmluvu o právech dítěte, je nutno poukázat na to, že podle článku 1 této Úmluvy se za dítě považuje lidská bytost mladší 18 let, takovou osobou žalobkyně v době vydání

napadeného rozhodnutí nebyla a nebyla jí ani v době, kdy podávala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

21. Soud považuje v této souvislosti za nutné uvést, že pokud by přistoupil na úvahu žalobkyně o povinnosti správních orgánů zabývat se dopadem procesního rozhodnutí o zastavení řízení do poměrů žadatele, mohla by např. vzniknout absurdní situace, kdy by správní orgán např. v případě nezletilého žadatele nemohl řízení zastavit nikdy. Je totiž všeobecně známou skutečností, že nezletilé dítě musí vyrůstat s rodiči. Správní orgán by pak nemohl z důvodu nepřiměřenosti vydat rozhodnutí o zastavení řízení ani v případě, že by nezletilý žadatel podal pouze blanketní žádost, ke které by nedoložil vůbec žádné doklady, což by ale zcela popíralo smysl zákona. Totéž by platilo pro případy, kdy by žadatel pobývajícím na území s rodinou nedoložil zákonem stanovené doklady, v důsledku čehož by správnímu orgánu znemožnil věcné posouzení žádosti a nebylo by možno vyloučit situaci, že zákonem stanovené podmínky pro vydání povolení k pobytu nejsou splněny.
22. K námitkám o porušení § 2 odst. 1 správního řádu soud ve stejné obecné poloze, v jaké byla tato námitka uplatněna, uvádí, že dle názoru soudu správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, když podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně v této věci byly, jak je výše uvedeno, splněny. K námitce o porušení § 2 odst. 4 správního řádu pak soud uvádí, že v průběhu řízení byly posouzeny konkrétní skutečnosti a konkrétní okolnosti žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu, bylo konstatováno, že žalobkyně nebyla oprávněna podat tuto žádost u Ministerstva vnitra, tedy na území České republiky, a to proto, že v době podání žádosti nedisponovala pravomocným rozhodnutím o povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány tedy vycházely z konkrétních podmínek této věci.
23. Jakkoliv soud chápe obtížnou situaci žalobkyně, nezbyvá než konstatovat, že zákon o pobytu cizinců ani jiné právní předpisy neumožňují v případě žádosti, která byla podána v rozporu s ustanovením § 69 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, postupovat jinak, než učinily správní orgány v této věci.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. února 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu